

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 281

гр. Търговище, 19.10.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ТЪРГОВИЩЕ, II СЪСТАВ, в закрито заседание на деветнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МАРИАНА Н. ИВАНОВА
Членове: МИЛЕН ИВ. СТОЙЧЕВ
БИСЕРА Б. МАКСИМОВА

като разгледа докладваното от МАРИАНА Н. ИВАНОВА Въззивно частно гражданско дело № 20223500500226 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 274 и сл. във вр. 577, ал. 1 и чл. 587 ГПК.

Образувано е по частна жалба на А. С. С. и М. С. Д., и двамата от гр. В., против ПОСТАНОВЛЕНИЕ по чл. 587, ал. 3 от ГПК от 30.08.2022 г. на С. Й., нотариус рег. № 674 на НК, с район на действие РС – Омуртаг, с което нотариусът е отказал да признае М. С. Д. за собственик на описаните в постановлението четири имота, находящи се в с. М. Ч., общ. А., обл. Т.: ПИ с идентификатор 46468.501.72, с площ от 5 985 кв.м.; ПИ с идентификатор 46468.501.89 с площ от 1 536 кв.м.; ПИ с идентификатор 46468.501.80 с площ от 2 884 кв.м. и ПИ с идентификатор 46468.501.101 с площ от 1 461 кв.м.

Излагайки съображения за необоснованост и незаконосъобразност на доводите на нотариуса, обосновавали отказа му, жалбоподателите молят постановлението да бъде отменено и да бъде издаден акт, установяващ тяхната собственост.

При извършената проверка окръжният съд констатира следното:

По допустимостта на жалбата:

Подадената от М. С. Д. частна жалба е допустима, като депозирана в срок (постановлението му е връчено на 07.09.2022 г., жалбата – е депозирана чрез ОС-Търговище на 13.09.2022 г., дата на пощ.клеймо 12.09.2022 г.), от лице с правен интерес от обжалването, поради което е допустима и подлежи

на разглеждане по същество.

По отношение на жалбоподателката А. С. С. –същата не е участник в нот.дело № 690/30.08.2022 г., образувано по молба-декларация на М. С. Д. от 23.05.2022 г., поради което и по отношение на нея не е налице правен интерес от обжалване на постановлението за отказ, обуславящо прекратяване на производството пред съда в тази му част.

Разгледана по същество жалбата на М. С. Д. е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Нотариалното производство е образувано по молба-декларация от 23.05.2022 г., депозирана от М. С. Д., към която са приложени писмени доказателства, удостоверяващи че имотите не са общинска собственост, че по отношение на тях няма съставен акт за държавна собственост, че същите са декларирани и записани в Д“МДТ“-община А. на името на М. С. Д. с посочени партидни номера от 11.05.22 г., представени са 4 бр. удостоверения за данъчна оценка от 11.05.22 г.

По нотариалното дело са разпитани трима свидетели, чиито показания са обективирани в протоколи от 30.08.2022 г. – Ст. В. П. (род.****г.), П. Цв. Г. (род.**** г.) и П. В. А. (род.**** г.). Съгласно показанията на тримата свидетели дядото на молителя по майчина линия – дядо М. е имал в с. М. Ч. три имота, като единствено свидетелката Ст. П. заявява, че знае от майката на М., че наследниците са се разбрали тези три места да останат за майка му – едното в Сливака/Мешалъка, едно- в Бузалъка и друго – до казана. Останалите двама свидетели заявяват, че не са им известни подобни обстоятелства за разбирателство между наследниците. От показанията на св. Ст. П. и св. П. А. се установява, че семейството на М. се е изселило във В. през **** г., като се били разбрали с някакъв човек от селото да се грижи за имотите, за да не запустеят. Свидетелите установяват, че и трите имота не са застроени. Единствено свидетелката П. Цв. Г. посочва размерите на два от имотите – единият около четири декара, близо до казана, другият- малко повече от декар и той срещу казана и сливите, и още един имот. Според тази свидетелка тези имоти не са обработвани, не знае да са стопанисвани от някого. Свидетелите са заявили, че не могат да посочат границите на имотите.

По нот.дело е представена нотариално заверена декларация рег. №

1777/01.09.2020 г., в която М. Д., в качеството си на наследник на М. В. Б. от с. М. Ч. (оставил за свои законни наследници една дъщеря и петима сина, всички починали), е заявил, че поради невъзможност да бъдат открити всички живи наследници, декларира, че при възстановяване на наследствените земи, гори и тези в регулация, ще бъдат обезвъзмездени всички, които го потърсят със съответния процент от реална възстановената собственост, като заплащат процент от направените разноски“.

Видно от представеното удостоверение за наследници изх. № ***-****(1)от 10.05.2*** г., на Община А., М. В. Б., род. 01.01.**** г., след смъртта си на 20.05.1954 г., е оставил свои законни наследници: съпруга, поч. 1*** г. и шест деца – петима сина и една дъщеря И. М. Н., към настоящия момент всички починали. Съгласно удостоверение изх. № АУ 36910ОД от 18.04.2022 г., изд.от Община В., район О., след смъртта си през 1997 г. И. М. Н. е оставила законни наследници, нейни деца: молителя М. С. Д. и сестра му А. С. С..

В представените 4 бр. скици на ПИ е посочено, че имотите нямат номера по предходен план, както и че няма данни за собственици по КРНИ, като се установява, че КККР за с. М. Ч. са одобрени със заповед на изп.директор на АГКК от 10.02.2022 г.

Представен е и писмен договор от 16.05.1957 г. относно договаряне продажбата на останали в наследство от бащата на И. М. В. 1/7 идеална част от посочени имоти – къща, стопански постройки дворно място от 1,2 дка, на брат й Г. М. В. за 700 лв.

Постановеният отказ на нотариуса по чл. 587, ал. 3 от ГПК е обоснован с неустановяване на твърденията на молителя да е придобил имотите по давност и владение от своя праводател, доколкото в показанията си разпитаните свидетели не могат да конкретизират имотите по местоположение, граници, съседи и площ, всички те говорят за три имота; не са установили кои са наследниците на общия наследодател, както и как молителят е завладял имотите; от разпита им не е станало ясно кога молителят е променил намерението си да свои идеалните части на останалите наследници; нотариусът се е позовал на представената от молителя нотариално заверена декларация от 01.09.2020 г., както и на писмен договор от 16.05.1957 г., с който майката на молителя продала своята идеална част от

дворно място с къща на брат си.

При така изложените фактически положения, съдът намира следното от правна страна:

Производството е по чл. 587, ал. 3 от ГПК.

Съгласно правната теория и съдебна практика в производството по чл. 587 ГПК, и в двете хипотези (нотариален акт по обстоятелствена проверка и въз основа на документи), нотариусът извършва специфична решаваща дейност по установяване на правото на собственост на молителя върху имота. Издаването на констативен нотариален акт за собственост е предшествано от проверка дали молителят е собственик на имота, каквато нотариусът задължително прави и при съставянето на нотариален акт за сделка - чл. 586, ал. 1 ГПК. Тази проверка се извършва въз основа на представени документи /чл. 587, ал. 1 ГПК/ или чрез т. нар. обстоятелствена проверка, включваща разпит на трима свидетели /чл. 587, ал. 2 ГПК/. В рамките на това производство нотариусът извършва действия по събиране на доказателства - изслушва свидетели, приема писмени документи, преценява ги по свое убеждение и се произнася с мотивирано постановление, с което признава или не признава молителя за собственик. След преценка на тези доказателства нотариусът прави своя извод относно принадлежността на правото на собственост, като издава мотивирано постановление, а въз основа на него, ако признава собствеността, издава нотариален акт (мотивите на ТР № 11 от 21.03.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 11/2012 г., ОСГК).

В производството по чл. 587, ал. 2 ГПК, по силата на чл. 533 и чл. 574 ГПК нотариусът е длъжен да провери дали са налице условията за издаване на искания нотариален акт въз основа на доказателствата, представени от молителя и служебно известни му факти, като съобрази и нормативната уредба за съществуващи забрани за придобиване по давност на определени имоти.

В хода на настоящата проверка, въззивният съд също следва да се произнесе по наличието на необходимите доказателства за установяване правото на собственост, така, както е заявено от молителя.

В конкретния случай, молителят се позовава на придобиване на собствеността въз основа на наследство и давностно владение, поради което следва да докаже наследственото си правоотношение, както и да установи

наличието на изтекла в негова полза/респ. на праводателя му давност, след като докаже факта на установено владение за себе си, т. е. упражняване на фактическа власт върху имота/имотите със съзнанието, че владеят за себе си.

Няма спор относно наличието на наследствено правоотношение, установено и от представените по делото два бр. удостоверения за наследници.

Настоящият съдебен състав споделя изводите на нотариуса, че по нотариалното дело не са събрани безспорни доказателства за установено в полза на наследодателката на молителя/съответно на молителя владение, обуславящо признаване правото му на собственост.

Свидетелските показания не са категорични. От показанията на разпитаните свидетели не се установява твърдяното от молителя, предвид и доводите в частната жалба, че приживе е имало „братска делба“, по силата на която майка му „е наследила“ процесните имоти (четири на брой) от своя баща. Освен това свидетелите говорят за три, а не за четири имота. Двама от свидетелите установяват, че семейството на М., се е изселило през 1959 година от с. М. Ч., като според свидетелката П. Г. имотите не са били обработвани. Не са събрани доказателства както след 1954 г. (когато е починал дядо М.), нито след 1959 година майката, а впоследствие и молителят да са упражнявали владение, било лично, или посредством трети лица, върху който и да било от имотите, още по-малко пък за действия, с които да е релевирано намерение за владение на имотите като свои, а не като наследнически.

Освен тази неяснота и липсата на категоричност в показанията на свидетелите относно установяване на правнолеventни факти относно описанието на имотите и установено владение, съдът намира, че следва да се има предвид декларираното от самия молител в нотариално заверената декларация от 01.09.2020 г.

В тази връзка, не съответства на съдържанието на декларацията, твърдението в частната жалба, че декларацията е за това, че молителят *„не оспорва владението на част от имот 46468.501.72 на наследниците на вуйчо ми Й. М. В.“*. Сам молителят заявява в декларацията, че **„при възстановяване на наследствените земи, гори и тези в регулация“** ще бъдат овъзмездени всички, които го потърсят **със съответния процент от реално**

възстановената собственост, като заплатят процент от направените разходи, като в декларацията не се съдържа каквато и да било конкретизация относно отделни имоти на наследодателя М. В. Б..

Доколкото декларацията съдържа неизгодни за декларатора факти, същата има характера на признание по отношение на заявеното и допълнително поставя под съмнение извод за отблъснато владение на сънаследниците, респ. за упражнявано владение от страна на неговия наследодател майка му, даващо основание за признаване в полза на молителя придобиване на имотите по давност. Нещо повече. Видно от приложената по делото молба-декларация, подадена на 01.09.2022 г. (след издаване на обжалваното постановление) в нея и двамата наследника на И. М. Н. - молителят М. С. Д. и А. С. С. твърдят, че същите четири имота, предмет на молбата от 23.05.2022 г., са придобити от тях двамата по наследство и давност, поради която молят да бъдат признати за собственици на осн.чл. 587 от ГПК и чл. 79 от ЗС, което твърдение също влиза в противоречие със заявеното от М. С. Д. в молбата му от 23.05.2022 г. за признаването му за собственик на имотите.

Заплащането на данъци не е доказателство за собственост, а само индиция, при съобразяване с останалите доказателства, поради което и доводът в жалбата в тази насока е неоснователен.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че постановеният отказ е законосъобразен.

Актът на съда подлежи на касационно обжалване на осн.чл. 274, ал. 3, т. 2 от ГПК – съгласно ТР № 5 от 12.07.2018 г. на ВКС по тълк.дело № 5/2015 г., ОСГТК.

Съдът констатира, че по делото не е била събрана държавна такса по обжалването, поради което и същото следва да бъде сторено с настоящото определение.

Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ частната жалба на М. С. Д., ЕГН ******, от гр. В., ул. „Д.“ № **, ет. 2, срещу издаденото по реда и на

осн.чл. 587, ал. 3 от ГПК ПОСТАНОВЛЕНИЕ от 30.08.2022 г. по нотариално дело № 690/30.08.2022 г. на нотариус С. Й., рег. № 674 на Нотариалната камара, с район на действие РС – О..

ОСЪЖДА М. С. Д., ЕГН *****, да заплати по сметка на ОС–Т. държавна такса по жалбата в размер 15.00 лв.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО в тази му част подлежи на обжалване с частна касационна жалба пред ВКС в едноседмичен срок от връчването му на М. С. Д., при условията по чл. 280, ал. 1 и ал. 2 ГПК – **на осн. чл. 274 ал. 3, т. 2 от ГПК.**

ПРЕКРАТЯВА производството по делото в частта му по депозираната от А. С. С., ЕГН *****, от гр. В., бул. „С.“ № **, вх. 1, ап. 1, частна жалба срещу ПОСТАНОВЛЕНИЕ от 30.08.2022 г. по нотариално дело № 690/30.08.2022 г. на нотариус С. Й., рег. № 674 на Нотариалната камара, с район на действие РС – О., поради недопустимост на жалбата.

Определението в тази му част подлежи на обжалване с частна жалба пред Варненски апелативен съд, в едноседмичен срок от връчването му на А. С. С. – **на осн.чл. 274, ал. 2 от ГПК.**

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____